

UDKAST

Forslag

til

Lov om ændring af lov om hold af dyr

(Særlig Salmonella Dublin-smitterisiko og frivillige sundhedsrådgivningsaftaler)

§ 1

I lov om hold af dyr, jf. lovbekendtgørelse nr. 330 af 2. marts 2021, foretages følgende ændringer:

1. I § 34 a, stk. 4, indsættes efter ordene »skriftlig obligatorisk sundhedsrådgivningsaftale«:
»eller have mulighed for at indgå en frivillig sundhedsrådgivningsaftale, «

2. I § 34 d, stk. 1, indsættes efter ordene »der udgør en«:
»særlig«.

3. I § 34 d, stk. 2, indsættes som 2. pkt.:
»Ministeren kan endvidere fastsætte nærmere regler om, hvilke ejendomme med kvæg der udgør en særlig Salmonella Dublin-smitterisiko.«

§ 2

Loven træder i kraft den 1. januar 2022.

§ 3

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Grønland med de afvigelser, som de særlige grønlandske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget
Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning
2. Lovforslagets hovedpunkter
 - 2.1. Særlig Salmonella Dublin-smitterisiko på ejendomme med kvæg og fastsættelse af definition herfor
 - 2.1.1. Gældende ret
 - 2.1.2. Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeris overvejelser
 - 2.1.3. Den foreslåede ordning
 - 2.2. Frivillige sundhedsrådgivningsaftaler for besætninger med andre dyrearter end svin og kvæg
 - 2.2.1. Gældende ret
 - 2.2.2. Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeris overvejelser
 - 2.2.3. Den foreslåede ordning
3. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige
4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.
5. Administrative konsekvenser for borgerne
6. Miljømæssige konsekvenser
7. Forholdet til EU-retten
8. Hørte myndigheder og organisationer m.v.
9. Sammenfattende skema

1. Indledning

Lov om hold af dyr, jf. lovbekendtgørelse nr. 330 af 2. marts 2021, indeholder en række regler, der tager sigte på at bekæmpe Salmonella-smitterisiko i dyr.

Lovforslaget vedrørende bekæmpelse af smitterisiko for den særlige salmonellavariant, der kaldes Salmonella Dublin, udmønter således et af initiativerne i handlingsplanen for udryddelsen af Salmonella Dublin "Bekæmpelse af Salmonella Dublin hos kvæg 2021 og frem" fra september 2020 (herefter "handlingsplanen"). Handlingsplanen supplerer og ligger i forlængelse af en tilsvarende handlingsplan fra 2017.

Handlingsplanen er en del af Fødevareforlig 4 (2019-2022), som er indgået den 24. oktober 2018 mellem alle Folketingets partier, og lovforslaget udmønter således dele af dette forlig.

Initiativet har til formål at sikre, at flere kvægejendomme kan blive påbudt veterinærfaglig rådgivning, hvorved indsatsen over for udryddelsen af Salmonella Dublin i den danske kvægproduktion styrkes.

Salmonella Dublin er en af de farligste salmonella-bakterier, da bakterien i forhold til andre typer af salmonella-bakterier giver mere alvorlig sygdom hos mennesker med øget risiko for indlæggelse og dødsfald. Som led i udmøntning af Fødevareforlig 3 (2015-2018) blev der derfor i 2018 indsat en ny § 34 d i lov om hold af dyr. Med bestemmelsen blev der skabt hjemmel til at meddele påbud om veterinærfaglig rådgivning om bekæmpelse af Salmonella Dublin til besætningsansvarlige på ejendomme med kvæg, der udgør en Salmonella Dublin-smitterisiko. Det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, at besætninger med Salmonella Dublin-smitterisiko skal forstås som besætninger, som har været i niveau 2 eller 3 i mindst 2 år, og har positive prøver i kalve/dyr over 3 måneder, jf. Folketingstidende 2018-19, tillæg A, L 53 som fremsat, side 9. Salmonella Dublin-niveau 2 betyder, at kvægbesætningen på ejendommen har tegn på infektion med Salmonella Dublin, mens niveau 3 betyder, at der på kvægejendommen er konstateret smitte med Salmonella Dublin.

Det er imidlertid Fødevarestyrelsens erfaring, at målet om at udrydde Salmonella Dublin vil kræve, at påbudsbestemmelsen i § 34 d skal kunne anvendes på et tidligere tidspunkt og i flere tilfælde end dem, der oprindeligt var forudsat i forbindelse med indførelsen af bestemmelsen. Endvidere bør det præciseres, at påbuddet er møntet på kvægejendomme med en *særlig* smitterisiko og ikke enhver smitterisiko.

På den baggrund foreslås det at ændre påbudsbestemmelsen i § 34 d, således at den fremadrettet indeholder hjemmel til, at det i bekendtgørelsesform vil kunne fastsættes, hvornår ejendomme med kvæg udgør en særlig Salmonella Dublin-smitterisiko og derved kan udløse et påbud om veterinærfaglig rådgivning.

Herudover foreslås, at det i lovens § 34 a, stk. 4 præciseres, at ministeren kan fastsætte regler om frivillig indgåelse af sundhedsrådgivningsaftaler for besætninger med andre dyrearter end svin og kvæg.

Det foreslås, at lovændringen træder i kraft den 1. januar 2022.

2. Lovforslagets hovedpunkter

2.1. Særlig Salmonella Dublin-smitterisiko på ejendomme med kvæg og fastsættelse af definition herfor

2.1.1. Gældende ret

Lov om hold af dyr indeholder i § 34 d hjemmel til, at ministeren for fødevarer, landbrug for fiskeri kan meddele påbud om veterinærfaglig rådgivning og fastsætte regler om det nærmere indhold af den veterinærfaglige rådgivning, samt hvilke dyrlæger der må foretage den veterinærfaglige rådgivning.

Efter § 34 d, stk. 1, kan ministeren meddele påbud om veterinærfaglig rådgivning om bekæmpelse af Salmonella Dublin til besætningsansvarlige på ejendomme med kvæg, der udgør en Salmonella Dublin-smitterisiko.

Det fremgår af de almindelige bemærkninger til lovforslag nr. L 53, som dannede grundlag for indsættelsen af § 34 d i loven, at muligheden for påbud om rådgivning er møntet på besætninger, som har været i Salmonella Dublin-niveau 2 eller 3 i mindst 2 år, og har positive prøver i kalve/dyr i alderen over 3 måneder, jf. Folketingstidende 2018-19, tillæg A, side 9. Det er således disse besætninger, der efter gældende ret udgør en Salmonella Dublin-smitterisiko, og muligheden for påbud foreligger alene i forhold til sådanne besætninger.

Fødevestyrelsen foretager kontrolbesøg på kvægejendomme, som udgør en Salmonella Dublin-smitterisiko, og kontrollerer ved et opfølgende kontrolbesøg, om den besætningsansvarlige har nået de mål for at fjerne smitterisikoen, som blev sat ved det tidligere kontrolbesøg. Nærmere regler herom følger af bekendtgørelse nr. 1791 af 2. december 2020 om salmonella hos kvæg m.m. (kvægbekendtgørelsen). Den besætningsansvarlige kan eksempelvis efter kvægbekendtgørelsen pålægges at tilvejebringe en handlingsplan for at bekæmpe Salmonella Dublin i sin kvægbesætning, hvis besætningen udgør en Salmonella Dublin-smitterisiko. Et mål kan i den forbindelse være, at den besætningsansvarliges handlingsplan for bekæmpelse af Salmonella Dublin skal bringes i orden, hvis planen er mangelfuld, eller hvis den besætningsansvarlige ikke har handlet i overensstemmelse med sin handlingsplan mv. Hvis den besætningsansvarlige ikke har nået de fastsatte mål for besætningen, har Fødevestyrelsen mulighed for at pålægge den besætningsansvarlige at modtage veterinærfaglig rådgivning.

Efter § 34 d, stk. 2, i lov om hold af dyr, kan ministeren fastsætte nærmere regler om den veterinærfaglige rådgivning, herunder om at dyrlæger med de fornødne veterinærfaglige kvalifikationer skal godkendes af Fødevarestyrelsen til at foretage den veterinærfaglige rådgivning.

Fødevarestyrelsen godkender de veterinærfaglige rådgivere ud fra en vurdering af dyrlægenes faglige viden og erfaring med bekæmpelse af Salmonella Dublin hos kvæg. Godkendelse sker i overensstemmelse med bekendtgørelse om godkendelse af dyrlæger til at foretage påbudt veterinærfaglig rådgivning med henblik på bekæmpelse af Salmonella Dublin på kvægejendomme, jf. bekendtgørelse nr. 1688 af 18. december 2018. Det er på nuværende tidspunkt alene praktiserende dyrlæger eller dyrlæger ansat som konsulenter i landbrugsorganisationer, der kan komme i betragtning til at udføre rådgivningen.

En besætningsansvarlig, som bliver omfattet af et påbud om veterinærfaglig rådgivning, kan frit vælge mellem de veterinærfaglige rådgivere, som Fødevarestyrelsen har godkendt til opgaven.

2.1.2. Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeris overvejelser

Med denne del af lovforslaget skabes der hjemmel til, at ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri kan fastsætte regler om, hvilke ejendomme med kvæg der udgør en (særlig) Salmonella Dublin-smitterisiko, og dermed vil kunne blive meddelt påbud om veterinærfaglig rådgivning. Hensigten hermed er at sikre den fornødne fleksibilitet i reglerne om bekæmpelse af Salmonelle Dublin, således at ministeren i en bekendtgørelse kan fastsætte hvilke ejendomme med kvæg der udgør en (særlig) Salmonella Dublin-smitterisiko og dermed vil kunne meddeles påbud om veterinærfaglig rådgivning. Dette gør det muligt at realisere et af de initiativer, som fremgår i handlingsplanen for Salmonella Dublin fra 2020.

Salmonella Dublin er en af de farligste salmonella-bakterier, da bakterien i forhold til andre typer af salmonella-bakterier giver mere alvorlig sygdom hos mennesker med øget risiko for indlæggelse og dødsfald. Salmonella Dublin kan hos dyr udvikle sig til sygdommen salmonellose, hvilket kan give dyrene diarré, lungebetændelse eller føre til aborter. Bakterien kan desuden medføre produktionstab i kvægbesætninger, fordi dyrene producerer mindre mælk, dødeligheden stiger blandt kalve, og dyrenes velfærd bliver forringet.

Det danske kvægerhverv og de danske myndigheder har siden 2002 gennemført indsatser over for Salmonella Dublin. Indsatsen er løbende tilpasset og er en del af Fødevarerforlig 4, som alle Folketingets Partier stod bag. Indsatsen har dog ikke resulteret i, at målet om udryddelse af Salmonella Dublin er nået. Som følge heraf har forligskredsen i januar 2021 godkendt en ny handlingsplan (dateret september 2020) for Salmonella Dublin.

UDKAST

Institut for Fødevarer- og Ressourceøkonomi (IFRO) har i 2017 estimeret de samfundsøkonomiske omkostninger som følge af fødevarerborne sygdomsbyrder, hvori salmonella også indgår. IFRO estimerer, at et registreret tilfælde med salmonella koster samfundet ca. 0,5 mio. kr. IFRO har dog ikke forholdt sig til de specifikke omkostninger forbundet med Salmonella *Dublin*.

Fødevarestyrelsen har i perioden fra 2015 til 2020 registreret mellem 19 og 31 humane tilfælde smittet med Salmonella Dublin årligt (24 tilfælde i snit pr. år) og estimerer på baggrund af beregningerne fra IFRO, at human sygdom med Salmonella Dublin har medført samfundsøkonomiske omkostninger for sygdomsbyrde på omkring 12 mio. kr. om året i perioden 2015-2020.

Det er vurderingen fra Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri, at der med de gældende regler ikke til fulde kan træffes de foranstaltninger, der er nødvendige for at udrydde Salmonella Dublin i kvægbesætninger. Formålet med lovforslaget er således at realisere et af de initiativer, som fremgår af den nye handlingsplan, hvor målet er, at flere kvægejendomme kan blive påbudt veterinærfaglig rådgivning, hvorved indsatsen for at udrydde Salmonella Dublin styrkes.

Som anført i afsnit 1 og 2.1.1, fremgår det af de almindelige bemærkninger til lovforslag nr. L 53 om ændring af lov om hold af dyr, at påbudsbestemmelsen i § 34 d, stk. 1, er møntet på besætninger, som har været i niveau 2 eller 3 i mindst 2 år, og har positive prøver i kalve/dyr i alderen over 3 måneder, jf. Folketingstidende 2018-19, tillæg A, side 9. Bemærkningerne rummer ikke mulighed for at fastsætte andre definitioner af, hvilke kvægejendomme der udgør en Salmonella Dublin-smitterisiko. Bemærkningerne refererer desuden til smitteniveau 2 og 3. På tidspunktet for fremsættelse af det pågældende lovforslag var niveau 2 var udtryk for, at kvægbesætningen på ejendommen havde tegn på infektion med Salmonella Dublin, mens niveau 3 indebar, at der på kvægejendommen var konstateret smitte med Salmonella Dublin.

Med henblik på at kunne realisere det element i handlingsplanen, der handler om, at flere kvægejendomme kan blive meddelt et påbud om veterinærfaglig rådgivning, skal der etableres hjemmel til, at ministeren kan meddele påbud om veterinærfaglig rådgivning om bekæmpelse af Salmonella Dublin - også i andre tilfælde end dem, der i lyset af ovennævnte bemærkninger må anses for omfattet af påbudsbestemmelsen i dag. Med henblik på at sikre den fleksibilitet i lovgrundlaget, der er nødvendig for at løbende kunne tilpasse bekæmpelsesindsatsen til de konkrete forhold i takt med, at ny viden på området bliver kendt, foreslås det, at definitionen af ejendomme med kvæg, der udgør en Salmonella Dublin risiko, fremover fastsættes i en bekendtgørelse.

Herudover er det en del af den nye handlingsplan for udryddelse af Salmonella Dublin, at der fremadrettet kun skal være to Salmonella Dublin-niveauer for kvægejendomme. Formålet hermed er at forenkle administrationen af reglerne om niveauer i kvægbekendtgørelsen. Regler om Salmonella Dublin-niveauer har sammenhæng med, at Salmonella Dublin-indsatsen er baseret

UDKAST

på overvågning af antistoffer mod Salmonella Dublin i kvægbesætninger. På baggrund af niveauet af antistoffer bliver den enkelte ejendom tildelt et Salmonella Dublin-niveau. Placering i Salmonella Dublin-niveau 2 og 3 udløser en række forpligtelser og konsekvenser for den besætningsansvarlige. Regler om Salmonella Dublin-niveauerne er fastsat i bekendtgørelse nr. 1791 af 2. december 2020 om salmonella hos kvæg m.m. (kvægbekendtgørelsen), der er udstedt med hjemmel i lov om hold af dyr § 26, § 29, § 30, stk. 1 og 3, § 33, § 34, stk. 1 og § 36.

Med henblik på at målrette bekæmpelsesprogrammet og samtidig tydeliggøre, hvilken målgruppe påbuddet er møntet på, foreslås det, at det i lovteksten præciseres, at det alene er besætninger, som udgør en *særlig* Salmonella Dublin-smitterisiko, som kan blive meddelt påbud om veterinærfaglig rådgivning.

I tilknytning hertil foreslås, at der i § 34 d, stk. 2, tilføjes en bemyndigelsesbestemmelse, således ministeren kan fastsætte nærmere regler om, hvilke ejendomme med kvæg der udgør en særlig Salmonella Dublin-smitterisiko. Herved vil der i bekendtgørelsesform kunne fastsættes præcise bestemmelser om, hvilke ejendomme med kvæg der fremover vil kunne være genstand for et påbud om veterinærfaglig rådgivning.

Det er foreløbig hensigten at udmønte bemyndigelsen ved i en bekendtgørelse at fastsætte, at påbud om veterinærfaglig rådgivning kan anvendes på besætninger, som har været i Salmonella Dublin-niveau 2 i mindst 1 år og har positive prøver i kalve/dyr i alderen over 3 måneder. Dette medfører, at påbud vil kunne anvendes overfor flere kvægbesætninger, end det i dag er tilfældet.

Bemyndigelsesbestemmelsen muliggør, at der fremadrettet hurtigere kan foretages ændringer af, i hvilke situationer påbud vil kunne anvendes, således at der løbende kan tages højde for de aktuelle forhold i takt med, at ny viden bliver tilgængelig på området med Salmonella Dublin.

Det er hensigten løbende at evaluere effekten af påbud om veterinærfaglig rådgivning i forhold til ambitionen om udryddelse af Salmonella Dublin. Ved evalueringen vil der blive lagt vægt på, hvorvidt de udstedte påbud om veterinærfaglig rådgivning har medført en reduktion af Salmonella Dublin forekomsten i Danmark og de afledte konsekvenser heraf.

2.1.3. Den foreslåede ordning

På baggrund af overvejelserne i afsnit 2.1.2. foreslås det, at § 34 d, stk. 1, i lov om hold af dyr præciseres, så det af ordlyden fremgår, at målgruppen for påbudsbestemmelsen er ejendomme med kvæg, der udgør en *særlig* Salmonella Dublin-smitterisiko.

Med dette forslag til præcisering, vil det blive tydeliggjort, at påbud om veterinærfaglig rådgivning kun kan gives, når der foreligger en *særlig* Salmonella Dublin-smitterisiko, og at ikke enhver smitterisiko kan danne grundlag for et påbud.

I tilknytning til spørgsmålet om, hvornår der foreligger en særlig Salmonella Dublin-smitte- risiko, foreslås det at tilføje en bemyndigelsesbestemmelse i § lovens 34 d, stk. 2, således at ministeren kan fastsætte nærmere regler om, hvilke ejendomme med kvæg der udgør en særlig Salmonella Dublin-smitte- risiko.

Det er i første omgang hensigten, at der med hjemmel i bemyndigelsesbestemmelsen vil blive fastsat regler om, at der foreligger særlig Salmonella Dublin- risiko i besætninger, som har været i Salmonella Dublin-niveau 2 i mindst 1 år og har positive prøver i kalve/dyr i alderen over 3 måneder.

Med bestemmelsen sikres, at der fremadrettet er mulighed for at tilpasse definitionen af særlig Salmonella Dublin-smitte- risiko i takt med, at ny viden forekommer om Salmonella Dublin.

Definitionen af, hvornår kvægejendomme udgør en særlig Salmonella Dublin-smitte- risiko, vil være baseret på en faglig og saglig vurdering understøttet af videnskabelige eller statistiske undersøgelser, der tilsiger et behov for at ændre definitionen som led i udryddelsen af Salmonella Dublin.

Det forventes, at udmøntning af bemyndigelsen vil medføre færre humane sygdomstilfælde og nedsatte produktionsomkostninger. Det vil ydermere kunne betyde eksportmæssig fordele for dansk oksekød, reduktion i antallet af humane sygdomstilfælde, færre udgifter til sundhedsvæ- senet og færre sygedagpenge mv.

2.2. Frivillige sundhedsrådgivningsaftaler for besætninger med andre dyrearter end svin og kvæg

2.2.1. Gældende ret

En sundhedsrådgivningsaftale er en aftale, der indgås mellem den ansvarlige for en besætning og en dyrlæge. For besætninger med svin og kvæg af en vis størrelse samt minkfarme er det obligatorisk at indgå en sundhedsrådgivningsaftale. For mindre besætninger med svin og kvæg samt besætninger med får, geder og akvakulturdyr er det frivilligt for den ansvarlige for en besætning at indgå en sundhedsrådgivningsaftale. Alt afhængig af dyreart er der forskellige typer aftaler, men krav og beføjelser er de samme, hvad enten en aftale er indgået som obliga- torisk eller frivillig.

Efter § 34 a, stk. 1, i lov om hold af dyr kan ministeren fastsætte regler om, at store og større svine- og kvægbesætninger skal være omfattet af en skriftlig obligatorisk sundhedsrådgivnings-

aftales basismodul. Basismodul giver ikke den besætningsansvarlige øgede beføjelser med hensyn til anvendelse af lægemidler i besætningen i forhold til besætninger uden en sundhedsrådgivningsaftale. Denne type aftale er primært indført for at tilgodese behovet for rådgivning om dyrevelfærd og smittebeskyttelse. Med samme hjemmel kan ministeren fastsætte regler om indholdet af aftalerne og om anmeldelse af aftalerne.

Herudover følger det af § 34 a, stk. 2, at ministeren kan fastsætte regler om, at besætningsejeren eller dennes repræsentant og en dyrlæge frivilligt kan indgå sundhedsrådgivningsaftalens basismodul for svine- og kvægbesætninger, der ikke er omfattet af den obligatoriske ordning, der er reguleret i § 34 a, stk. 1.

Efter § 34 a, stk. 3, kan ministeren fastsætte regler om, at besætningsejeren eller dennes repræsentant ud over obligatoriske sundhedsrådgivningsaftaler, jf. § 34 a, stk. 1, på frivilligt grundlag kan indgå skriftlige sundhedsrådgivningsaftalers tilvalgsmodul med en dyrlæge. Ved denne type sundhedsrådgivningsaftale får den besætningsansvarlige øgede beføjelser med hensyn til anvendelse af lægemidler i besætningen, hvis der er stillet en besætningsdiagnose af den praktiserende dyrlæge. Aftaletypen indebærer endvidere, at dyrlægen skal aflægge et større antal rådgivningsbesøg i besætningen end ved basismodul.

Endelig kan ministeren i henhold til § 34 a, stk. 4, fastsætte regler om, at besætninger med andre dyrearter end dem, der er nævnt i § 34 a, stk. 1 og 2, skal være omfattet af en skriftlig obligatorisk sundhedsrådgivningsaftale indgået mellem besætningsejeren eller dennes repræsentant og en dyrlæge, herunder om indholdet af aftalerne og om anmeldelse af indgåede aftaler.

Bemyndigelsesbestemmelserne i § 34 a, stk. 1-3, er udmøntet ved bekendtgørelse nr. 991 af 25. maj 2021 om sundhedsrådgivningsaftaler for svinebesætninger og bekendtgørelse nr. 992 af 25. maj 2021 om sundhedsrådgivningsaftaler for kvægbesætninger. Bemyndigelsesbestemmelsen i § 34 a, stk. 4, er udmøntet ved bekendtgørelse nr. 1650 af 18. december 2018 om obligatorisk sundhedsrådgivning i minkfarme.

Herudover er der med hjemmel § 34 a udstedt bekendtgørelse nr. 993 af 25. maj 2021 om sundhedsrådgivningsaftaler for fåre- og gedebesætninger og bekendtgørelse nr. 994 af 25. maj 2021 om sundhedsrådgivningsaftaler for akvakulturvirksomheder.

2.2.2. Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeris overvejelser

I forbindelse med en revision af lov om dyrlæger og lov om hold af dyr i 2010 blev hjemlerne til, at ministeren kan fastsætte regler om indgåelse af sundhedsrådgivningsaftaler for husdyrbesætninger, overført fra lov om dyrlæger til lov om hold af dyr, jf. lov nr. 401 af 21. april 2010 om ændring af lov om dyrlæger og lov om hold af dyr. Den oprindelige hjemmel i § 14 i lov om dyrlæger blev i den forbindelse ikke videreført i sin helhed, uagtet at hensigten var at videreføre de eksisterende hjemler i forhold til fastsættelse af regler om både obligatoriske og frivillige sundhedsrådgivningsaftaler.

Det fremgår af lovbemærkningerne til lovforslag nr. L 85 om ændring af lov om dyrlæger og lov om hold af dyr jf. Folketingstidende 2009-2010, A, side 20, at reglerne om sundhedsrådgivning i forhold til andre dyrearter end kvæg- og svinebesætninger (i praksis akvakulturanlæg og fåre- og gedebesætninger) ikke berøres af lovforslaget.

Det fremgår således, at det ved lovændringen var hensigten at videreføre hjemlen til at fastsætte regler om indgåelse af frivillige sundhedsrådgivningsaftaler for besætninger med andre dyrearter end svin og kvæg i sin helhed.

På denne baggrund foreslås det, at den gældende hjemmel i § 34 a til fastsættelse af regler om sundhedsrådgivningsaftaler præciseres, således at det tydeligt fremgår, at der kan fastsættes regler om frivillige sundhedsrådgivningsaftaler for andre dyrearter end kvæg og svin.

2.2.3. Den foreslåede ordning

På baggrund af det ovenfor beskrevne om rækkevidden af § 34 a foreslås det, at der i § 34 a, stk. 4, indsættes en bestemmelse (præcisering), som bemyndiger ministeren til at fastsætte regler om indgåelse af frivillige sundhedsrådgivningsaftaler for besætninger med andre dyrearter end kvæg og svin og om indholdet af disse aftaler samt om anmeldelse af indgåede aftaler. Dette svarer til, hvad der kan fastsættes bestemmelse om for så vidt angår øvrige typer af sundhedsrådgivningsaftaler omfattet af § 34 a.

Den foreslåede bestemmelse er ikke begrænset til specifikke dyrearter i husdyrproduktion, men hensigten er for indeværende, at bestemmelsen skal danne grundlag for regler om indgåelse af frivillige sundhedsrådgivningsaftaler for fåre- og gedebesætninger samt akvakulturanlæg.

3. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

Det vurderes, at lovforslaget ikke medfører implementeringskonsekvenser for det offentlige.

Forslaget vedrørende § 34 d, stk. 1 og 2, vurderes at give positive økonomiske konsekvenser for det offentlige. Det forventes, at regler, der udstedes med hjemmel i § 34 d, stk. 2, hvor ministeren kan fastsætte, hvilke kvægejendomme, der udgør en særlig Salmonella Dublin-smitterisiko, og derved kan blive påbudt veterinærfaglig rådgivning med hjemmel i § 34 d, stk. 1, vil medvirke til at nedbringe forekomsten af salmonella yderligere på kvægejendomme med særlig Salmonella Dublin-smitterisiko. Desuden forventes en reduktion i antallet af humane sygdomstilfælde, som vil medføre færre udgifter til sundhedsvæsenet og færre sygedagpenge mv.

Lovforslaget har i øvrigt ikke i sig selv økonomiske konsekvenser for stat, regioner eller kommuner.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet mv.

Forslaget vedrørende § 34 d, stk. 1 og 2, forventes at have begrænsede økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet.

Dansk Veterinær Konsortium, som er et samarbejde mellem Københavns Universitet (KU) og Statens Serum Institut (SSI), skønner, at der i år 2020 var 50 mælkeleverende og 25 ikke-mælkeleverende besætninger, der havde været i Salmonella Dublin-niveau 2 i mere end 1 år og fortsat havde positive blodprøver. Hvis det lægges til grund, at ejendomme med kvæg, der udgør en særlig Salmonella Dublin-smitterisiko, er besætninger, som har været i Salmonella Dublin-niveau 2 i mindst 1 år og har positive prøver i kalve/dyr i alderen over 3 måneder, jf. overvejelserne i afsnit 2.1.2., ville disse besætninger principielt kunne blive omfattet af et påbud om veterinærfaglig rådgivning. Der er imidlertid ikke et entydigt svar på, hvor mange af disse bedrifter der reelt vil blive pålagt rådgivning, idet afgørelse om at påbyde rådgivning afhænger af den konkrete situation på den enkelte ejendom. Hvis det antages, at ca. 25 pct. af de 75 bedrifter med øget smitterisiko vil blive pålagt rådgivning, vil det medføre efterlevelsescostninger for ca. 0,2 mio. kr. i 2022 i dyrlægeudgifter. Hvis det antages, at 50 pct. af bedrifterne vil blive pålagt rådgivning i 2022, vil efterlevelsescostningerne stige til ca. 0,4 mio. kr. per år. Det betyder, at der vil være yderligere øvrige efterlevelsescostninger i form af dyrlægeudgifter for erhvervet på 0,1-0,3 mio. kr. til sammenligning med de hidtidige omkostninger efter den gældende definition af kvægejendomme, der udgør en særlig Salmonella Dublin-smitterisiko.

Hvis man lægger den påtænkte definition af særlig smitterisiko til grund som beskrevet i afsnit 2.1.2., kan udmøntningen af den pålagte veterinærfaglige Salmonella Dublin-rådgivning koste det samlede erhverv mellem 0,2 og 0,4 mio. kr. om året i form af dyrlægeudgifter. Hertil bemærkes, at forskning fra Københavns og Aarhus Universitet har vurderet, at den forventede økonomiske gevinst for erhvervet i den samlede indsats for at udrydde Salmonella Dublin kan estimeres til 23-28 mio. kr. Lovforlaget i sig selv udgør imidlertid alene et element i denne samlede indsats.

Det vurderes, at ændringen af § 34 a ikke i sig selv vil indebære økonomiske konsekvenser, idet der alene er tale om en præcisering.

Lovforslaget har været forelagt Erhvervsstyrelsens Område for Bedre Regulering, som har vurderet, at lovforslaget medfører administrative konsekvenser under 4 mio. kr. årligt. Det bliver derfor ikke specificeret yderligere.

5. Administrative konsekvenser for borgerne

Det vurderes, at lovforslaget ikke vil indebære administrative konsekvenser for borgerne.

6. Miljømæssige konsekvenser

Det vurderes, at lovforslaget vedrørende § 34 d, stk. 1 og 2 ikke vil indebære miljømæssige konsekvenser.

Ligeledes vurderes det, at forslaget om præcisering af § 34 a, stk. 4, ikke vil indebære miljømæssige konsekvenser.

7. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter, idet der er tale om nationale regler.

8. Hørte myndigheder og organisationer mv.

Et udkast til lovforslag har i perioden fra den ... til den været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

...

10. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindreudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Nedbringelse af salmonella-forekomst på ejendomme med særlig Salmonella Dublin-smitterisiko forventes at give en reduktion af humane sygdomstilfælde og derfor give færre udgifter til sundhedsvæsenet, færre sygedagpenge og mindre tabt arbejdsfortjeneste.	Ingen
Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Den forventede erhvervsøkonomiske gevinst for erhvervet i den samlede indsats for at udrydde Salmonella Dublin kan estimeres til 23 til 28 mio.	Den foreløbige definition af, hvad der udgør en særlig Salmonella Dublin-smitterisiko, jf. afsnit 2.1.2, be-

UDKAST

	kr. Lovforslaget udgør imidlertid kun ét element.	virker, at udmøntningen af den pålagte veterinærfaglige Salmonella Dublin rådgivning estimeres at kunne koste det samlede erhverv mellem 0,2 og 0,4 mio. kr. årligt i dyrlægeudgifter.
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Begrænsede administrative konsekvenser.
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget indeholder ingen EU-retlige aspekter.	
Er i strid med de principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering/ Går videre end minimumskrav i EU-regulering (sæt X)	Ja	Nej X

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Lov om hold af dyr § 34 a indeholder bemyndigelsesbestemmelser i henhold til hvilke, ministeren kan fastsætte regler om indgåelse af sundhedsrådgivningsaftaler for husdyrbesætninger, både obligatoriske og frivillige aftaler. Bemyndigelsesbestemmelserne indeholder hjemmel til, at ministeren kan fastsætte regler om indgåelse af sundhedsrådgivningsaftaler for svine- og kvægbesætninger og for besætninger med andre dyrearter end svin og kvæg, herunder om indholdet af aftalerne og om anmeldelse af indgåede aftaler. For en nærmere beskrivelse af gældende ret henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.2.1.

UDKAST

Det foreslås, at det i § 34 a, stk. 4, præciseres, at ministeren kan fastsætte regler om, at besætningsejeren eller dennes repræsentant og en dyrlæge frivilligt kan indgå en sundhedsrådgivningsaftale for besætninger med andre dyrearter, end dem der er nævnt i § 34 a, stk. 1 og 2, herunder om indholdet af aftalerne og om anmeldelse af indgåede aftaler. Hensigten med forslaget er således at præcisere, at ministeren kan fastsætte regler om indgåelse af frivillige sundhedsrådgivningsaftaler for besætninger med andre dyrearter end svin og kvæg.

Den foreslåede bestemmelse (præcisering) vil ikke være begrænset til specifikke dyrearter, men det er indtil videre hensigten, at bestemmelsen vil skulle udgøre hjemmel for bekendtgørelse om sundhedsrådgivningsaftaler for fåre- og gedebesætninger og bekendtgørelse om sundhedsrådgivningsaftaler for akvakulturanlæg.

Den foreslåede præcisering indebærer ikke ændringer i den nugældende ordning for sundhedsrådgivningsaftaler. Reglerne om sundhedsrådgivningsaftaler, som er udmøntet i en række bekendtgørelser for besætninger med svin, kvæg, får og geder, mink og akvakulturanlæg, påtænkes ikke ændret på baggrund af den foreslåede præcisering, der alene har til formål at sikre klar og tydelig hjemmel for fastsættelse af regler om indgåelse af frivillige sundhedsrådgivningsaftaler for andre dyrearter end svin og kvæg.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger, afsnit. 2.2.

Til nr. 2

Det fremgår af lovens § 34 d, stk. 1, at ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri kan meddele påbud om veterinærfaglig rådgivning om bekæmpelse af Salmonella Dublin til besætningsansvarlige på ejendomme med kvæg, der udgør en Salmonella Dublin-smitterisiko.

Det er den besætningsansvarlige, som kan blive påbudt veterinærfaglig rådgivning, hvis dennes kvægejendomme udgør en Salmonella Dublin-smitterisiko. En besætningsansvarlig er den person, der i det Centrale Husdyrbrugsregister (CHR) er registreret som bruger af besætningen. Hvis der ikke er registreret en bruger, er det ejeren af besætningen, der er besætningsansvarlig.

For en nærmere beskrivelse af gældende ret henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit. 2.1.1.

Der foreslås en ændring af lovens § 34 d, stk. 1, ved, at ordet ”særlig” indsættes før ”Salmonella Dublin-smitterisiko”. Formålet hermed er at tydeliggøre, at påbudsbestemmelsen er møntet på ejendomme med besætninger af kvæg, der udgør en *særlig* Salmonella Dublin-smitterisiko og ikke enhver smitterisiko.

UDKAST

Til nr. 3

Det fremgår af lovens § 34 d, stk. 2, at ministeren kan fastsætte nærmere regler om den veterinærfaglige rådgivning, herunder om, at dyrlæger med de fornødne veterinærfaglige kvalifikationer skal godkendes af Fødevarestyrelsen til at foretage den veterinærfaglige rådgivning.

For en nærmere beskrivelse af gældende ret henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.1.1.

Det foreslås, at der indsættes en yderligere bemyndigelse i § 34 d, stk. 2, således at ministeren kan fastsætte nærmere regler om, hvilke ejendomme med kvæg der udgør en særlig Salmonella Dublin-smitterisiko.

Den foreslåede bestemmelse skal forstås i sammenhæng med begrebet ”særlig Salmonella Dublin-smitterisiko”, jf. ændringen i lovforslagets nr. 2. Formålet med ændringen er, at ministeren får hjemmel til i en bekendtgørelse at fastsætte regler om, hvilke ejendomme med kvæg der udgør en særlig Salmonella Dublin-smitterisiko.

Definitionen af, hvilke kvægejendomme der udgør en særlig Salmonella Dublin-smitterisiko, vil blive fastsat ud fra en faglig og saglig vurdering understøttet af videnskabelige eller statistiske undersøgelser, der tilsiger et behov for at ændre definitionen som led i udryddelsen af Salmonella Dublin.

Den foreslåede § 34 d, stk. 2, vil opfylde behovet for, at definitionen i bekendtgørelsesform kan tilpasses efter den aktuelle situation på området med Salmonella Dublin i takt med, at ny og relevant viden på området bliver tilgængelig.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.1.

Til § 2

Det foreslås, at loven træder i kraft den 1. januar 2022

Til § 3

Lovforslagets § 3 indeholder bestemmelse om lovens territoriale gyldighedsområde. Den foreslåede bestemmelse indebærer, at loven ikke gælder for Færøerne og Grønland, men loven kan dog ved kongelig anordning helt eller delvist sættes i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.

Bilag 1

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

<i>Gældende formulering</i>	<i>Lovforslaget</i>
	<p style="text-align: center;">§ 1</p> <p>I lov om hold af dyr jf. lovbekendtgørelse nr. 330 af 2. marts 2021, foretages følgende ændringer:</p>
<p>§ 34 a. Ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri kan fastsætte regler om, at store og større svine- og kvægbesætninger skal være omfattet af en skriftlig obligatorisk sundhedsrådgivningsaftales basismodul indgået mellem besætnings-ejeren eller dennes repræsentant og en dyrlæge, herunder om indholdet af aftalerne og om anmeldelse af indgåede aftaler.</p> <p>Stk. 2. Ministeren kan fastsætte regler om, at besætningsejeren eller dennes repræsentant og en dyrlæge frivilligt kan indgå sundhedsrådgivningsaftalens basismodul for svine- og kvægbesætninger, der ikke er omfattet af stk. 1.</p> <p>Stk. 3. Ministeren kan fastsætte regler om, at besætningsejeren eller dennes repræsentant ud over obligatoriske sundhedsrådgivningsaftaler, jf. stk. 1, på frivilligt grundlag kan indgå skriftlige sundhedsrådgivningsaftalers tilvalgsmoduler med en dyrlæge.</p>	<p>1. I § 34 a, stk. 4, indsættes efter ordene »skriftlig obligatorisk sundhedsrådgivningsaftale«:</p> <p>»eller have mulighed for at indgå en frivillig sundhedsrådgivningsaftale, «</p>

UDKAST

<p>Stk. 4. Ministeren kan fastsætte regler om, at besætninger med andre dyrearter end dem, der er nævnt i stk. 1 og 2, skal være omfattet af en skriftlig obligatorisk sundhedsrådgivningsaftale indgået mellem besætningsejeren eller dennes repræsentant og en dyrlæge, herunder om indholdet af aftalerne og om anmeldelse af indgåede aftaler.</p>	
<p>§ 34 d, stk. 1. Ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri kan meddele påbud om veterinærfaglig rådgivning om bekæmpelse af Salmonella Dublin til besætningsansvarlige på ejendomme med kvæg, der udgør en Salmonella Dublin-smitterisiko.</p>	<p>2. I § 34 d, stk. 1, indsættes efter ordene »der udgør en«: »særlig«.</p>
<p>§ 34 d, stk. 2. Ministeren kan fastsætte nærmere regler om den veterinærfaglige rådgivning, herunder om, at dyrlæger med de fornødne veterinærfaglige kvalifikationer skal godkendes af Fødevarestyrelsen til at foretage den veterinærfaglige rådgivning.</p>	<p>3. I § 34 d, stk. 2, indsættes som 2. pkt.: <i>»Ministeren kan endvidere fastsætte nærmere regler om, hvilke ejendomme med kvæg, der udgør en særlig Salmonella Dublin-smitterisiko.«</i></p>
	§ 2
	Loven træder i kraft den 1. januar 2022.
	<p style="text-align: center;">§ 3</p> <p>Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Grønland med de afvigelser, som de særlige grønlandske forhold tilsiger.</p>